

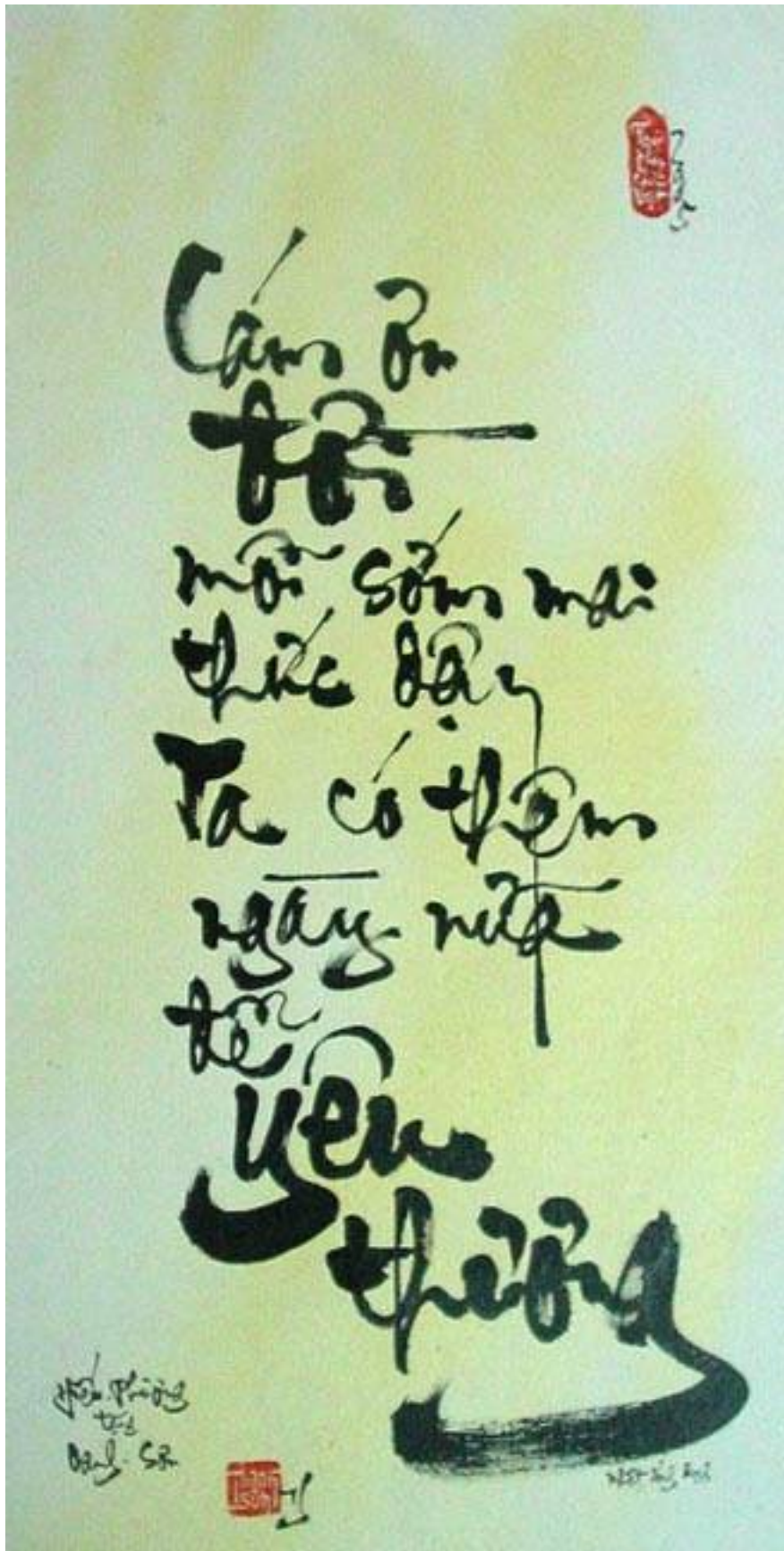
Người Việt Nam nên biết nói cảm ơn, làm ơn và xin lỗi

Tác Giả: TÉ Dzu

Thứ Tư, 17 Tháng 2 Năm 2010 21:07

Người Việt ta luôn tự hào là có bốn ngàn năm văn hiến. Thực ra, đã gần năm ngàn năm. Chính xác là 4907 bước vào năm Canh Dần.

Thờ nhàn, chán nhàn oan nghiệt, thế giới “bơ” chúng ta không biết cách nói cảm ơn, làm ơn và xin lỗi trong cuộc sống hàng ngày.

Cảm ơn, làm ơn và xin lỗi là những câu nói thông dụng xuyên suốt của mọi người Mỹ.

Mẹ của dùm cô gái khi bé mới bắt đầu vào mua đang đi ra khỏi cửa hàng, cô gái nói: thank you. Lớn dùm cây viết cô thợ ký tay đánh rớt, cô thợ ký, thank you. Chàng nói với đứa dùm con dao để ông thái thịt làm bắp, cô với với tay lấy con dao để cho ông, ông chàng, thank you, honey. Những người bà bắt lên xe buýt khi xe với đến tôi bạn, bà lão, thank you. Cô bé bắt dùm người đèn cho ông bạn, ông bạn, thank you.

Nhất nhất, người dân HK đến sân câu cảm ơn cho người làm dùm mình vì cái gì đó, dù là vì cái rất nhỏ.

Tôi mất quán cà phê sáng cho một đông đúc khách hàng, đi lại khó khăn, tôi tay đang ngồi bên cửa sổ, I am sorry. Tôi mất night club, với biết nhẩy đầm nên... Tôi nhẩy đầm trúng chân người tình, anh kếp, sorry, baby. Trên xe buýt, một chàng người giở hàng ghế, tôi bạn xe gần nhà, xe buýt đang lái cho chàng xuống. Chàng trai trở nhìn người tôi xin lỗi, excuse me, cho tôi xuống người tôi để xuống hàng ghế xếp đôi chân gần tôi hơn một chút để người tôi ra ngoài, những người lái cho chàng đi. Ra khỏi hàng ghế, chàng nhìn tôi người đó, thank you, trở về khi bắt xuống xe buýt. Người cha đã hỏi mà vì công việc bạn nên không đưa con đi coi trận đấu bóng rổ cuối tuần, ông bạn, sorry, son. Cô với người trở về máy tính mới mới đánh máy cho xong bạn báo cáo phải nộp gấp cho xếp sáng sớm mai. Anh chàng thông minh với tôi bóp nhai vai nàng người có lỗi hỏi anh tay (chắc là không phải mình nộp... trở thù). Cô với, ái da, đau anh. Anh chàng với vàng, honey, I'm sorry.

Cũng vậy, nhất nhất, người Hoa Kỳ đến biết xin lỗi khi làm một cái gì đó không phải, không đúng với những người xung quanh bắt kể lên như, dù chỉ là lỗi nhỏ, không cố ý.

Cùng với cảm ơn và xin lỗi, hai từ làm ơn cũng được người Mỹ thông dụng xuyên suốt. Ví dụ, honey, please get me a cup of coffee; hay, would you please go to the market and buy me a box of chocolate. I'm hungry; hơn, can you do me a favor, get me (something). Còn những khác làm gì cho mình, dù là vì cái nhỏ, họ đến nói làm ơn; làm dùm tôi chuyện này chuyện kia, nha.

Thêm một điều nữa là họ không soi mói, không xía vào chuyện cá nhân không phải của họ. Đèn nhà ai nấy rạng, đêm nhà nào nấy tối. Ai cũng ráng giữ sạch sẽ thì thôi. Chúng ta phải tập để thói xấu từ các mình, người lê đôi mách, kể tôi, nói xấu nhau. Có gì thì nói, vì cái gì thì nói

và chết vì những sự liên quan đến làm sáng tỏ sự việc, không nên đi kèm, kết tội với những người không liên quan làm mất sự kết đoàn không cần thiết, nhất là sinh hoạt trong cùng một tổ chức.

Hồi tôi mới qua Mỹ, bắt đầu bay ở Hãng Kông và máy bay đáp xuống phi trường San Francisco lúc trời vừa sáng. Lúc đó bên Hãng Kông cũng đã bắt đầu đêm. Đều có dự nghĩ Tây phương rất lịch sự nên dù buồn ngủ cũng phải ráng nhắm mắt lên, nhưng không nổi lâu lâu cũng ngủ gật. Mẹ tôi nói giấc mất cái là tôi với vàng banh mất ra, rồi lên nhìn chung quanh coi có ai... cảm thấy mình không. Thấy thiên hạ tỉnh ngủ. Cô gái ngồi gần tôi thì cúi mũi vào quyển sách; ông già ngồi cách một hàng ghế cũng bâng quơ nhìn những con chim sất lên xuống trên bầu trời sẫm mây đen, nhưng đang bận lo con cái ông lái xe với phi trường có gặp mưa lớn hay không; mấy người khác xa xa cũng chẳng ai để ý. Những tôi vì tội ái... dân tộc, nhất quyết chờ... giấc chẳng không chịu nằm dài ra mấy băng ghế ngủ thêm, sợ Mẹ họ cười. Những họ lại nhất định không thêm cảm thấy chết chóc. Kết quả thì mình cũng chẳng lo hãi dự nghĩ.

Còn các cơ quan nhà nước thì sao? Cũng vậy. Các văn phòng trong tòa thành phố chính đều mở và đóng cửa đúng giờ. Nhân viên chính quyền thì nghiêm túc, lịch sự với dân chúng tôi xin giấy tờ hoặc xin giúp đỡ, vì họ đúng là đầy tớ, ăn lương từ tiền thuế của nhân dân, nên phải phục vụ nhân dân đúng mức. Liên xin là bắt đầu với việc, hoặc xếp của họ cũng bắt đầu với, cần cáo và bắt đầu. Không có đức ân hoặc miễn trừ cho ai cả. Tất cả đều bình đẳng trước pháp luật, tất cả những anh nghười viên mới thành phố như miền quê, đều là công bộc nhân dân đúng nghĩa. Cho nhân dân mới có quyền truy tố phạm họ qua lá phiếu.

Còn bên Nhật, một dân tộc Á Châu, thì sao? Tôi không sống ở Nhật mà chỉ quá cảnh vài tiếng để sang họ chuyển tiếp. Đây là những gì tôi mới kích.

Trên đường vào VN, chúng tôi phải đi chuyển bay ở Nhật và phải đi khoảng năm, sáu tiếng, có tuyến xe buýt đưa và tiếp khách sang phi trường. Sau khi check-in, nhân viên hành lý lên phòng, đã thấy mấy cô nhân viên khách sạn đưa một chiếc xe nhỏ tới chuồn bắt đầu hành lý lên xe. Với sự tính “ga-lăng” từ trời Tây, tôi nhân giúp cô nhân viên mang cái vali lên xe, cô nhân viên còn khá trẻ và nhỏ con, mềm mỏng xoa tay, nhưng bắt tôi chờ đợi vào, để cô làm. Tôi chờ đợi một lúc thì cô nhân viên đã nhanh nhẹn xếp mấy vali lên xe đầy đi. Chúng tôi leo lên xe im lặng đi theo. Lên tới phòng, cô chỉ tôi một cửa phòng rồi đứng vô, sau đó lại mềm mỏng gật đầu chào rồi đi giật lùi. Ra khỏi phòng mới xoay lưng lại bắt đầu đi tiếp. Lúc rồi khách sạn, chúng tôi đều có các cô nhân viên đưa tiễn bằng cách cúi rạp đầu chào đoàn người trên xe. Còn tiếp phi trường tôi chẳng biết gì về nhân viên của một hãng máy bay nào đó chứ biết khá nhanh, trên tay cầm một tấm bảng nhỏ, có lẽ là tên của một hành khách nào đó sắp trở chuyển bay mà cô phải đi tìm chẳng?

Nói chung, các nhân viên người Nhật rất tận tụy, vui vẻ, nhiệt tình với hành khách trên máy bay cũng như phi công, tuy cách giao tiếp của họ có khác chúng ta. Riêng với chính họ thì rất tiết kiệm, nghiêm túc và kỷ luật, không tham nhũng, hối lộ hay ăn cắp của công. Không có gì đáng ngạc nhiên khi Nhật bước lên hàng công quốc đáng nhẽ như thua Mỹ, sau ba mươi năm xây dựng đất nước từ hoang tàn và đổ nát cuối Thế chiến thứ hai. Chúng ta rất nên học hỏi họ tính tiết kiệm này của người Nhật, để ít ra, mỗi người tiết kiệm mà không bị nhỡ nhòa hoa thành công nghiệp gì thì trở nên trở nên, và gây phẫn nộ, và làm ô danh Việt Nam, ít gì cũng từng hãnh diện là con rồng cháu tiên, thì có chút cách thanh cao, lịch sự, cần có văn hóa với nhau. Chúng ta có cảm thấy như nhà không khi Nhật đã ra thông cáo không tham gia lễ hội hoa tại Hà Nội năm nay nữa? Tôi ái dân tộc đâu?

Thì còn Việt Nam ta thì sao?

Nhưng nhân viên, nhưng người Việt đâu tiên tiếp xúc với người ngoại quốc, có thể xem như là đại diện cho mặt VN. Nên tôi nghĩ đâu tiên khi tiếp xúc với ai sẽ để lại những nhận xét rất quan trọng sau này.

Tôi nhận thấy các nhân viên hàng không Việt Nam ít có, lịch nh nhút, dù nhiều cô cũng trẻ trung, sáng sủa, đẹp mắt, nhưng hay thò tay bòn gọt và thiêu đốt với hành khách khi họ yêu cầu làm dùm mặt vì cớ gì đó (mấy năm sau này không biết đã khá lên chưa). Các cán bộ thu quan cũng thế. Ai cho tiền thì còn tươi nét mặt. Ai không cho thì khó chịu, hếch sách. Ô hay, đây là công việc phải có phải có phải quan trên đâu nào. Mà dù có là quan trên cũng vẫn là để ý tới nhân dân theo lời bác Minh dạy chứ! Ý là còn đáng để chính trị chút xíu, chứ nói tới phép lịch sự xã giao thì hàng ngày giữa con người với nhau trong một xã hội văn minh, thì hào là có vài ngàn năm văn hiến. Chúng ta hãy nhìn nhau tích cực giúp VN chúng tham những bằng cách không hối lộ nhân viên hối quan phi công. Hãy cố để họ khám xét hành lý. Mặt khoan khoái, mặt tươi cười để chúng tham những cũng rất đáng và giúp cho mặt VN trở nên thoải mái, sạch sẽ, nhàn nhàn, để lem luốc hơn. Các nhân viên này còn có phong thái “đầu” là chửi dám vờ tiền để với người Việt, mà không dám vờ ngoại nhân. Đây là tác phong “trên dưới dôi díp” của CSVN.

Xin kể quý vị nghe câu chuyện thật sau đây. Tôi có anh bạn mới qua Mỹ được một năm đã phải về lại VN. Tôi phi công Tân Sơn Nhứt cũng bị đòi cho tiền. Anh không cho và nói, các anh người đây sống bằng tiền Việt kiều. Mỗi ngày các anh người mất ăn bát vàng, kiêu căng chảnh ngàn đô chửi ít gì. Còn chúng tôi mỗi ngày chỉ được chửi một trăm bạc. Tôi đang thất nghiệp, có việc mới phải về. Không có tiền cho ai cả. Các anh muốn khám, xin mới. Tôi có mang sẵn băng keo theo đây. Anh nói to, họ cũng người (bớt đầu biết người là khá rồi!). Anh liền được một bọc qua công thu quan ngay, không bị xét hỏi! Với tôi là phải phải ngộp Bộ Lữ, anh được một lên

làm việc. Anh cũng lên, nhưng ngó mãi chẳng thấy gì (anh báo mục đích là hỏi mua nệm tiệm). Tôi nhìn anh nói: tôi báo nệm, có việc phải về ngay. Đây sẽ đi theo tôi, còn gì thì liên hệ sau. Và anh về thôi. Anh cho biết sau đó chúng tôi ai gọi. May mắn VN sau này cũng chẳng còn ai quấy nhiễu nữa. Còn tôi, anh kể luôn: báo này là vậy. Mình cần sẽ là chúng leo lên đầu mình ngó. Không sao, sẽ ngó là nó rút vôi tôi, vì mình sẽ ngó đúng lý.

Có một trường hợp tôi thấy tích cực, là trên đường về tôi HK cũng ghé ghé. Nhặt ba tiếng nhưng không được khách sạn. Số là nh, tôi có xin phép anh tiếp viên hàng không, còn rút từ, chờ 30, được gọi cái món như trên máy bay. Anh mỉm cười, ừ, ừ phép gọi đầu.

Đa số nhưng ai có dịp ra nước ngoài cũng đều có ý là trẻ em hay ngoi, nói chung, ngoan ngoãn hơn trẻ em trong nước. Chúng biết nói làm ơn khi cần gì, biết xin lỗi khi sai trái và biết cảm ơn khi được giúp. Nói như vậy không phải là để so sánh, trịch thượng, hay khiêu khích, nhưng để chúng ta học hỏi và cải thiện thói quen. Việc gì cũng phải có làm mới quen. Lặp đi lặp lại rồi sẽ thành thói quen tốt, mang lại lợi ích cho xã hội, cộng với nhau cho có văn hóa và sống bên nhau trong một nếp sống văn minh. Ngay cả người lớn đi xa với nhau cũng chờ nhau chờ có văn hóa như nhà nước và ông Minh vẫn kêu gọi. Đã có nhưng câu chuyện vui: trong nhà hàng hoặc vũ trường, các cô VN đang tìm ra trong các chàng trai cùng đi với nhau, ai là Việt kiều. Các cô báo cho anh (Việt kiều) là nói cảm ơn khi em báo ng nước ra mà thôi!

Không là các chàng “Việt nam” là để một mặt báo của với các nàng vậy sao?

Và không phải chỉ người lớn chúng ta mới cộng với nhau như thế. Cũng hãy, con làm giúp một chuyện này, với hay hơn là, lấy cho tao con dao, còn đừng đó hả, tất cho báo may bây giờ. Báo may, tức là báo... chính mình chẳng còn ai nữa!

Hãy biết nhận lỗi với với nhau khi làm, và xin lỗi cộng với nhưng người vai như hơn mình. Đừng cho rằng tao là báo thì chúng may phải nghe, không được cãi, và lúc nào tao cũng đúng! Nói rằng ra cho toàn xã hội thì, đừng là cha mẹ, là anh cao trí tuệ, bao giờ cũng đúng, chẳng có cán bộ tha hành là sai thôi! Họ nói, có thể đúng với họ nhưng chẳng hay ý. Đừng, có thể là cha mẹ một cách mồm danh, nhưng quên rằng, nhân dân là ông bà. Mà ông bà thì có quyền sai khi nhận cha mẹ chẳng, phải không?

Hãy cảm ơn nhau nhưng ngày trong cuộc sống, trẻ nhưng việc hàm ơn như nhét, để cuộc sống

Ngài Vi t Nam nên biết nói cảm ơn, làm ơn và xin lỗi

Tác Giả: T Dzu

Thứ Tư, 17 Tháng 2 Năm 2010 21:07

mọi người và cộng xã hội để chúng ta thăng hoa lên hơn.

Hãy chứng minh cho thấy rằng chúng ta là một dân tộc đã có hàng ngàn năm văn hiến, bằng những phép cộng, giao tiếp văn minh với nhau trong xã hội: biết nói cảm ơn, làm ơn và xin lỗi lẫn nhau mỗi ngày.

T Dzu